

TORNAI JÓZSEF
A semmi helyébe

*Ez a kis ország: két szoba meg a kert
 (az erdő, folyó helyett, amely számomra elveszett)
 az én ketrecem, innen már csak a hamvasztóba
 szabadítanak ki, te fácán, te sárgarigó, te róka,
 kikkel gyerekkoromtól fogva csavarogtam
 egy ég szeme alatt, egy forgatagban.*

*Most már csak a kert, két szoba, íróasztal
 ajándékoz meg reggel, alkonyattal
 valami másolattal, amit életnek
 hívnak a nemtörődöm versek,
 beszélgetések, könyvek, esszék:
 tarthatok ember, állat, amőbák fölött szemlét.*

*De hát ki vagyok én
 itt a féti-káosz közepén?
 Nem voltam soha beavatva,
 mint szent guruk, a nagy Titokba.*

*Csak döngicsélek, csápos bogár,
 míg be nem kap egy testvéri száj,
 hisz egy lettem, azért születtem,
 egy azzal, ami lehetetlen,
 és gondtalan és elalszik és újra ébred,
 hogy betöltse a semmi helyébe tévedt
 mindenséget.*

Azokkal, akik átkozottan

*Halottainkat eltemettük,
 nem száz, de százezer halottat,
 és most vizsgáljuk, van-e lelkünk
 egymásnak, s nem a koporsónak.*

*A ködálccal éjszakáztam,
 vitatkoztam és verekedtem:
 nem hittem, e sok hamu-árnyban
 nem maradt szülőföld szellem.*

*Főnt a kígyó-üdvös beszéd él,
 milyen szónokok, uramisten!
 Mintha nem is volna eszénél,
 kinek szájából ige fröccsen.*

*Romlás népévé ferdülünk mi
 vagy van még álmunk a jövőre
 s a vereségeink fölötti
 gyász helyett erőnk szedjük össze?*

*Az éjiekbe kapaszkodtam,
 szeretnék most már napba nézni
 azokkal, akik átkozottan
 is mernek végzetet cserélni.*

A Hold másik oldalán

*Szemben a betegséggel, eves velő-halállal,
bízóbb harcos leszek minden éveken által.*

*Nemcsak az ész segít meg, nemcsak az ős-fuvalom
előtt ablakait nyitó hús-vendégfogadóm,*

*de a misztikus ég is: ráncos kozmosz-anyám,
ki várja jöttöm a Hold másik oldalán.*

A nagy Csillag-tehén

1.

*Ezt a kengyelvasból vertet,
írtam ezt a három verset:
egyet a habókosoknak,
akik velem lovagolnak,
kettőt, akik nem követnek.*

2.

*Voltam én serényebb nótás,
halállal szemben vigyorgás,
de mióta megvénhedtem,
lukas lábos lett a lelkem,
abbahagytam a fény-mondást.*

3.

*Várom most már minden reggelt,
mikor a Nap megölelhet,
mikor eszembe jut múltam:
engem nyálas-koszorúsan
a nagy Csillag-tehén ellett.*